
ANTUN BAJUK

Svećenik - salezijanac

Draga subraćo,

Svemogućí Bog, Gospodar života i smrti, pozvao je u svoj vječni mir i radost dragoga nam subrata, svećenika Antuna Bajuk, člana Hrvatske salezijanske provincije. Pozvao ga je u 66. godini zemaljskog života, 47. redovništva i 37. svećeništva. Njegovom smrću Hrvatska salezijanska provincija osjetno je osiromašena, jer je u njemu izgubila uzornog i izgradjenog svećenika i redovnika, iskusnog odgojitelja i duhovnog vodju, subrata rijetke marljivosti i radinosti, izrazite dobrote i altruizma.

Antun Bajuk ugledao je svjetlo ovoga svijeta 1.ožujka 1913. godine u mjestu Božakovo, župa Metlika, kao deseto dijete siromašne seljačko-zemljoradničke obitelji. To je njegov prvi susret s Gospodinom, njegovo prikazanje koje će biti trajan pečat njegova budućeg života.

Salezijancima je došao kao 17-godišnji mladić 1.listopada 1930. u Zagreb. Pišući potvrdu o Krizmi njegov će župnik izjaviti: "Lijepoga je ponašanja i uzornog kršćanskog života". Na tako čvrstom i solidnom temelju on će čitavoga svog života graditi, razvijati, obogaćivati i usavršavati svoj jednostavni, nenametljivi i povučeni, a tako privlačni značaj, iza kojega će se kriti izuzetno bogat duhovni život.

U novicijat je stupio 31. kolovoza 1931., a godinu dana kasnije, 3. rujna, položio je svoje prve radovničke zavjete, da bi se 2. ožujka 1939. potpuno posvetio Gospodinu vječnim zavjetima u Salezijanskoj družbi svetog Ivana Boska.

Za svećenika je zaređen 5. srpnja burne 1942. godine u bazilici Marije Pomoćnice u Torinu, po rukama kardinala Foscatija.

Iako je po narodnosti Slovenac, njegov svećeničko-redovnički odgojni rad vezan je uglavnom uz hrvatsko tlo i hrvatski narod. Unutar naših redovničkih zajednica vršio je savjesno, predano i s ljubavlju razne službe koje su mu bile povjerene. Vršio je kroz tri godine dužnost asistenta, dvije školskog savjetnika, jednu katehete, jednu duhovnika (spirituala), devet godina odgovornu dužnost ravnatelja poraznim našim redovničkim zajednicama, petnaest godina dužnost ekonoma, kako u mjesnim zajednicama tako i na provincijalnoj razini. Uz te dužnosti bio je dugi niz godina profesor matematike u našim sjemeništima, a isto tako, i uz to, i traženi ispovjednik i duhovni vođa raznim zajednicama časnih sestara.

Odgojni rad i profesorsku službu obavljao je više nego savjesno. Tražio je puno od svojih učenika, ali uvijek manje nego od samoga sebe. Njegova pravednost, dobrotu, razumijevanje i ljubav ostati će kod svih u trajnoj uspomeni. Savjesnost, marljivost, urednost i finoća bile su mu vrline kroz cijeli život.

Čitajući karakteristike njegova života posvuda se nalaze izrazi: dobar, marljiv, pobožan, savjestan, privržen Družbi, ponizan, dobrog duha itd. U svojoj molbi za primitak u novicijat napisao je: "Moja je jedina želja postati svećenik-salezijanac, kako bi pomogao spašavati duše drugih te da spasim svoju dušu". Da, bio je čovjek vjere, duboko i istinski pobožan, zaljubljen u svoj redovnički i svećenički poziv. Posebno ga je resila iskrena sinovska pobožnost prema Mariji. Uistinu, naš brat Antun bio je čovjek sav Božji i sav Marijin. Čovjek velikog srca i istinske

svetosti. Samo oni koji su ga iz bližega poznavali i osjetili njegovu svetačku dušu znaju koliko se je bogatstvo u njemu sakrivalo.

Volio je naš hrvatski narod kojemu je posvetio svoj svećenički život i rad. Stremljenja i sudbinu našega naroda osjetio je i proživljavao kroz svoje redovničko služenje.

Osjetio je i posljedice protuvjerske propagande, noseći i u grob rane koje je zadobio u Zagrebu na "Svetom Duhu" u onim bolnim vremenima. Nije ga mimoišao niti zatvor, no njegovu plemenitu svećeničku dušu nije takla ni osvetolju bivost niti mržnja. I ta škola križa i trpljenja ostavila je svoj biljeg: temeljitost, dubina, dovršenost... Te će mu osobine ostati do konca zemaljskog putovanja.

Njegov životni put je završen. Don Antuna medju nama više nema. Šteta samo, svi ćemo reći, što dobri, plemeniti, ri jetki i duhovno bogati ljudi tako kratko žive. Osiromašeni smo za jednu ličnost plodne i sveobuhvatne djelatnosti koja je iznenadno i zauvijek prekinuta. No njegovo djelo, njegov lik i njegov redovničko-svećenički primjer ostaju. Kao putokaz i kao poticaj za siguran i utrt put u milosti i svetosti" (N. Šošić, u homiliji).

Njegov svećenički i profesorski rad iznenada je, na sam njegov imendan 13. lipnja 1978., u Rijeci prekinula možda na kap: počela je Kalvarija dugačka 234 dana. Nakon 50 da na iscrpljujuće prikovanosti uz krevet riječke bolnice po čeo je ispočetka: prvi koraci uz pomoć drugih, prve riječi, jedva razumljive... "Dani su prolazili i nada je rasla. Don Antun je ipak prohodao, možda će i progovoriti.. tko to zna! No ni najmodernija sredstva, ni stručno osposobljeno osoblje, kao ni ljubav i zauzimanje svih nas nisu urodili priželjkivanim plodom. Njegova šutnja, medju tim, njegova želja i ogromni uloženi napor da progovori bili su za nas rječitiji od bilo kakvog predavanja... Bio je bogatstvo i dar za sve nas. Volio je čovjeka jer je čo vjek bio. Primao je svaki naš osmijeh, iskreni znak pažnje i možda pokoji neznatni dar, a za uzvrat nam je unos i o optimizam, pjesmu i šalu, dobro raspoloženje...

Zadnjih šest mjeseci svoga životnog puta proveo je u Po - dsusedu, na oporavku, u provincijalnoj kući. Bio je rado - st u zajednici. I sam se je iskreno, djetinje radovao i bio zahvalan za pažnju kojom je bio okružen: za karticu koju sám mu poslao s puta, za krušku kojom bi ga časne se - stre svakog dana obradovale, za svako putovanje u pojed - ne kuće kojom bi ga ravnatelj ili tajnik provincijala ra - zveselili. I prema svojim mogućnostima bio je i ostao do - sljedan sebi: točan, uredan...

Kada je pošao na uobičajene vježbe za govor liječnici-spe - cijalisti u Zagreb putem mu je pozlilo. Odmah je bio odve - zen na kliniku "Rebro" i tu je bila završnica njegova ži - vota. Sva ljudska i tehnička pomoć bila je nemoćna pred onim što je došlo: završetak životnog puta. Na blagdan Pri - kazanja Gospodinova, 2. veljače, u 6 sati ujutro otišao je pred lice Božje, pozvan od Oca nebeskog.

Brojni salezijanci, iz obadvije provincije, prijatelji, su - radnici, rodbina i znanci ispratili su ga na vječni poči - nak na zagrebačko groblje Mirogoj, gdje će na podnožju ki - pa Marije Pomoćnice u društvu ostale subraće čekati dan Uskrsnuća.

Sprovod je vodio i nad otvorenim grobom se od njega opro - stio u ime provincije provincijal hrvatske provincije don Milan Litrić, u ime škole iz Rijeke direktor prof. Žarko Kraljević i inspektor slovenske inspektorije don Rudi Bo - rštnik. Bogoslovi jedne i druge provincije otpjevali su mu zadnji pozdrav, a kod Mise koja je bila odmah iza spro - voda u grobljanskoj crkvi Krista Kralja učestvovali su svi prisutni svećenici, njih četrdesetak.

Otišao je... naš dobri brat i revni svećenik Antun Bajuk ususret Kristu čije riječi "Ja ću ga uskrsnuti" i "Ja sam uskrsnuće i život" pretvara ljudski očaj u nadu, umiranje u život, groblje u uskrsnuće. Otišao je u vječnost da zb - og onoga u što je vjerovao i što je ostvarivao kroz svoj dugogodišnji redovničko-svećenički život primi zaslužen - o priznanje i nagradu vječnog života. Otišao je putem Isti - ne ka Životu - Kristu koji nije samo uspomena, nego sada -

šnjost, stvarnost. Otišao je da primi u posjed "Kraljevstvo koje je pripravljeno od postanka svijeta" (Mt 25, 34) za one koji ga ljube...

Dragi naš brate Antune! Hvala ti za svu ljubav, za tvoj rad, za tvoj uzorni redovnički i svećenički život. Hvala ti za patnje i boli..."

(Milan Litrić, provincijal).

"Netko je zapisao lijepu misao, da čovjek mora pripadati onome kome se sam daruje. Mislim da je ta misao potpuno ostvarena u Tvojem primjeru, prije svega u tome jer si se sam slobodno htio dati Bogu u salezijanskoj družbi i jer si htio u njoj raditi za one kojima je poslana u našoj dragoj bratskoj krvatskoj provinciji. U tome smo te, dragi Antone, poštivali, divili ti se i zahvalni smo ti da si to svoje slobodno izabrano darovanje velikodušno i izvršavao".

(Rudi Borštnik, inspektor slovenske inspekt.)

Vaša subraća i profesori salezijanskoga sjemeništa u Riječi, koje ste niz godina vodili kao ravnatelj, ovdje su danas na vašem posljednjem ispraćaju. Teškom bolju podnosimo vaš odlazak iz naše sredine. Bili ste nam brat, suradnik i poticatelj u radu. Hvala vam u ime djaka i profesora!"

(prof. Žarko Kraljević).

..."Ovaj nauk o stvarnosti smrti, ali i o realnosti pre-kogrobnoga života, čvrsto je vjerovao i naš brat, svećenik, koga smo ispratili na vječni počinak. Ta za tu je istinu i stvarnost živio i radio svojih 37 godina svećeničkog života. Na izvorima Kristova Evandjelja i njegova Tijela i Krvi učio je i sebe i druge najveću mudrost koju čovjek može posjedovati, a ta je: znati dobro živjeti, da bi se moglo i dobro umrijeti... To je ono što nam i ova smrt i ovaj grob poručuju i čime nas tješi. Naš brat Antun živi. Postigao je ono u što je vjerovao, čemu se je nadao, za što je i živio i radio i izgarao.

Preselio se je s ovoga svijeta u drugi na blagdan Svijećnice. Mogao je s pravednikom Staroga zavjeta, svetim sta

rcem Šimunom i on reći: "Sad otpuštaš, Gospodine, slugu svoga u miru..." I vjerujemo da je već osjetio radost ispunjenja onih riječi svetog pjesnika Davida, što ih je toliko puta izgovarao: "Obradovah se kad mi rekoše: Hajdemo u dom Gospodnji" (Ps 122)." (F.Košćak, u homiliji mise za dušnice)

Pisma i telegrami sućuti izražavaju više nego samo formalnost. "47 godina redovništva i 37 godina svećeništva sigurno je učinilo jedan život vrijednim pred Gospodinom koji ga je primio u svoj mir. Stoga njegovoj plemenitoj duši molim vječnu radost"...

(Franjo Kuharić, nadbiskup zagrebački,

(...Mislim da je Vaša Provincija imala u pokojniku izuzetno revnog člana, koji je ulagao sve svoje talente za dobro Crkve i Vaše Salezijanske družbe. Bio je osobito cijenjen u našoj Mjesnoj Crkvi sa strane svijuju koji su ga poznavali. Njegova vedrina, pronicavost za praktične stvari i skrb za podmladak izbijali su iz svakog razgovora, pothvata, poteza. Osjetili smo nedostatak njegove moralne prisutnosti kada ga je pogodila teška bolest..."

(Josip Pavlišić, nadbiskup riječki,

Hrvatska salezijanska provincija osiromašena je odlaskom svoga člana don Antuna Bajuk, ali je obogaćena na nebu za jednoga prijatelja zagovornika. I dok mu od srca želimo da se naužije ljepota raja, znamo da će nas s ostalom našom preminulom braćom i don Boskom zagovarati kod Marije Pomoćnice i od Gospodara žetve izmoliti nam mnogo drugih, njemu, sebi sličnih poslanika u Gospodnjem vinogradu. Za ovo naše povijesno tlo, za ovaj naš prevažni trenutak povijesti. A ovdje - gdje ga je vjera i salezijansko svećeničko služenje vezalo uz hrvatski narod - ostati će mu tr

ajna i živa uspomena medju svima nama. I zahvalnost. Njemu, našem dragom bratu i prijatelju, don Antunu, za ljubav, rad, žrtve, primjer i vjerno, nesebično i velikodušno služenje u Salezijanskoj družbi i našem hrvatskom narodu.

Preporučujući u vaše molitve njegovu, bolešću i trpljenjem očišćenu, dušu, ostajem vam svima odani u Gospodinu subrat

Podused, 24.2.1979.

Milan Litrić

provincijal

PODACI ZA NEKROLOG: Sveć. Antun BAJUK, rođen u BOŽAKOVU (Slovenija) 1.ožujka 1913., umro u ZA GREBU, 2.veljače 1979. u 66.godini života, 47. redovništva i 37. svećeništva.

